

Răsărit cețos

Bragagiu

După noaptea în stele plouată
Negureala se-nalță din vale
Și râvnirile blânde și goale
Înstelările cerului cată.

Argintesc de pe rouă ecouri
De căderi luminoase și drepte
Și secunde bat înțelepte
Încă-n ornice și în cavouri.

E-anotimpul cu vagi presupuneri
Pentru mâine. Din ieri se văd roade
Și de fuse un trai cumsecade
Îndrăznește acum cu propuneri.

În pornirile reci de lumină
Nu încumetă nimeni parada
Doar din cetini mai scutură zădă
De atinse au fost de rugină.

Împrejur parcă văd paranteze
Cu durerea cât timpul e crâncen
Și stridente culori neadânci în
Porțelanul picturii chineze.

Când pășunile trag la ochiuri
Și spre casă se-adaugă gânduri
Tot se duc întrecându-se cârduri,
Depărtările caută stoluri.

Întărind îndoiri de tristețe
Vreau nu vreau, mă dau prins de-a ei ceață
Și îmi pare că din dimineață
Răsăritul porni-n bătrânețe.

De sus frunze privesc îngrozite,
Pe jos file foșnesc cu aramă,
Iară zarea mă cheamă și cheamă
Ca visările neîmplinite.

Peste vremea ce-atârnă ca strugur
Din segmente strâmbate-n apăsuri
Aș fugi după aripi de păsări,

Însă-n inimă doare un mugur.

Care-i gata din nou să pornească
Primăvara ce nici nu se știe,
Dar voi ști s-o aștept ca să vie
Cu credința-mi curat omenească.
Victor Bragagiu